

Chương 3

Muốn Cho Người Đau

Vậy mà không sai, người này nhất định là đại tiểu thư Tô phủ Tô Hồng Tụ không thể nghi ngờ, Vệ Thập Nhị lớn lên từ nhỏ cùng Tô Hồng Tụ, hẳn quen thuộc từng góc trên người Tô Hồng Tụ, thậm chí từng sợi tóc, hẳn tuyệt đối không có khả năng nhận lầm, gương mặt này, bản lĩnh đong đưa này, tóc dài như ánh sáng thác nước soi bóng người, bàn tay nhỏ bé trắng như hoa sen, nữ tử tuyệt sắc trước mắt, chỉ có thể là đại tiểu thư Tô phủ Tô Hồng Tụ.

Vì sao nàng...

Tại sao lại biến thành như vậy?

Mấy năm không thấy, vì sao nàng hồn nhiên lại giống như biến thành một người khác?

Chẳng lẽ vừa rồi mấy gã sai vặt trong phủ truyền tin tức đến là sai, thật ra thì Lâm Hạo Hiên không cự tuyệt Tô Hồng Tụ, ngược lại đón nhận nàng?

Bởi vì được Lâm Hạo Hiên tiếp nhận, cho nên Tô Hồng Tụ tươi cười rạng rỡ, thậm chí, nhìn có vẻ tràn đầy sức sống biến thành một người khác?

Người nào đó, ung dung khoan thai, muôn vàn quyền rũ, rồi lại lạnh nhạt lạnh lẽo, không thể nắm lấy, giống như ảo ảnh nữ nhân xa lạ.

Tròng mắt Vệ Thập Nhị liên tục co rúc lại, mày kiếm khể chau, nha hoàn ma ma phục vụ bên cạnh liên tiếp bị hai người kinh ngạc, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, cuối cùng phục hồi tinh thần lại, từng nhóm tùm năm tùm ba, nói nhỏ thào thì lời đồn đại vừa truyền ra ở sảnh chính Tô phủ.

“Có nghe nói không? Vừa rồi Lâm tướng quân lui hôn với tiểu thư, lão gia bị chọc tức, đến giờ còn chưa thở nổi.”

“Đúng vậy, ta cũng nghe nói vậy, lúc trước ta còn tưởng rằng đại tiểu thư chắc chắn đau lòng đến không muốn sống, không mặt mũi gặp người, có lẽ sẽ giam mình trong phòng mấy ngày liên tiếp không ra, nhưng bây giờ nhìn xem, tiểu thư giống như người bình thường không có chuyện gì?”

“Đâu chỉ là người không có chuyện gì? Nhìn dáng vẻ đại tiểu thư xem, tám phần trong lòng rất vui mừng, ta thấy, nhất định là đại tiểu thư đã sớm tính tách ra khỏi Lâm tướng quân, người nhìn dáng vẻ cười rạng rỡ của tiểu thư xem, hay là có người khác trong lòng?”

Có người khác trong lòng?

Vệ Thập Nhị kinh ngạc, trong lòng thoáng qua cảm xúc không rõ, ngược mắt lên quan sát tỉ mỉ Tô Hồng Tụ trên hành lang trước mặt lần nữa.

Quả thật, trên mặt Tô Hồng Tụ không hề có cảm giác đau lòng. Nàng thật bình tĩnh, giống như tất cả chung quanh hoàn toàn không liên quan gì đến nàng, cho tới bây giờ giọng nói đê thấp của bọn nô bộc cũng không truyền vào tai nàng.

Tô Hồng Tụ vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng nhíu chặt đôi mày thanh tú, dùng cặp chân này đi bộ thật sự quá mệt mỏi, hông của nàng cũng sắp mỏi như không đứng thẳng lên được rồi.

Tô Hồng Tụ liếc nhìn hai bên, vừa vặn nhìn thấy Vệ Thập Nhị đứng trong đám người.

Mắt to của nàng lập tức sáng lên, nam nhân này xem ra cao lớn lại cường tráng, nhất định rất có lực.

Tô Hồng Tụ vừa định mở miệng để Vệ Thập Nhị đến đây đỡ nàng, đột nhiên lòng nàng lại đau xót, trong giây lát trong đầu xẹt qua hình ảnh bi thương đau đớn.

Vệ Thập Nhị trọng thương nằm trên giường, một nữ tử bảy tám tuổi lệ rơi đầy mặt, quỳ gối trước cửa thư phòng của Tô Phúc khổ sở cầu khẩn, lại bị thị vệ ngăn lại, mọi cách không vào được, cuối cùng không thể thấy được mặt Tô Phúc, không thể cầu thuốc trị thương vì Vệ Thập Nhị.

Nữ tử vạn bất đắc dĩ, đành phải lấy di vật của mẫu thân đã mất ở trong hộp trang sức, tới hiệu cầm đồ lấy được năm mươi lượng bạc, mời đại phu tới chữa trị cho Vệ Thập Nhị.

Theo đó, hình ảnh khê thay đổi, là một hình cảnh khác thâm bi thương.

Nữ tử quỳ gối trước mặt Vệ Thập Nhị, khổ sở cầu khẩn hấn dưng rời xa mình, nữ tử kêu gào không dứt, xông về phía Vệ Thập Nhị khàn giọng: Vệ Thập Nhị, ngươi muốn cùng ai cũng có thể, dù rời khỏi Tô phủ, ta cũng sẽ không ngăn cản ngươi, nhưng ngươi tuyệt đối không thể cùng Tô Hồng Mai, tuyệt đối không thể.

Vệ Thập Nhị chỉ cười nhạt, mặt lạnh như băng nhìn nữ tử trước mắt: Nếu đi theo ngươi, khi nào mới là ngày Vệ Thập Nhị ta nổi danh?

Dứt lời phẩy tay áo bỏ đi.

Đột nhiên trong lòng Tô Hồng Tụ đau nhức, không thể ngăn cản.

Nữ tử kia chính là nàng, tất cả những trí nhớ khổ sở và bi thảm này đều thuộc về Tô Hồng Tụ trước kia.

Ngươi được đẩy Vệ Thập Nhị, thật đúng là chúc mừng ngươi, quả thật, ngươi nói một chút cũng không sai. Đi theo ta, kém xa đi theo Tô Hồng Mai như vậy, thăng chức rất nhanh, từng bước thăng cao.

Vệ Thập Nhị đi theo Tô Hồng Mai không bao lâu, đã được Tô Phúc đề cử vào quân doanh, hiện giờ nhậm chức Hữu tướng quân, đã là người phong lưu số một số hai trong Đại Chu.

Trên thực tế, ngay từ ba năm trước, Vệ Thập Nhị đã không phải là ám vệ của Tô phủ rồi.

Hắn đã sớm đính hôn với Tô Hồng Mai, tính toán thời gian, không sai biệt lắm tháng hai sang năm, hai người sẽ thành hôn rồi.

Đạo này, đúng là tốt bụng không được báo lại, trời xanh cận bã, sớm biết như thế, còn không bằng ban đầu để cho Vệ Thập Nhị bị bệnh chết đi!

Mắt Vệ Thập Nhị chăm chú dính lên người Tô Hồng Tụ, không riêng gì Vệ Thập Nhị, trên dưới Tô phủ, ánh mắt của mọi người giống như bị thứ gì dính lại vậy, trong chốc lát không cách nào rời khỏi mà quanh quẩn quanh thân thể đạm bạc của Tô Hồng Tụ, như tiên lại như yêu.

Vệ Thập Nhị nhìn Tô Hồng Tụ cách mình càng ngày càng gần, hắn thấy Tô Hồng Tụ nhìn mình trong trong mắt đột nhiên thoáng qua một tia chán ghét không che giấu chút nào, Vệ Thập Nhị chẳng biết tại sao, trong lòng cứng lại. Tô Hồng Tụ vừa đi vừa nghĩ, thỉnh thoảng chống eo, lấy tay xoa bóp hai chân bủn rủn sung tấy không chịu nổi.

Vệ Thập Nhị vừa vặn lướt qua nàng, nhìn dáng vẻ mệt mỏi không chịu nổi của Tô Hồng Tụ, khe cau mày hạ mi, lạnh lùng hỏi: “Người đã tốt chưa? Có cần Vệ mỗ điu người về phòng không?”

Tô Hồng Tụ ngẩng đầu lên, lạnh lùng quét qua Vệ Thập Nhị, không nói một lời.

Nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Tô Hồng Tụ, Vệ Thập Nhị hơi ngẩn ra, tim đột nhiên tràn qua lạnh lẽo vô biên.

Hồi lâu, Tô Hồng Tụ đứng thẳng người, tròng mắt lạnh lẽo vô tình nhắm thẳng vào cặp mắt đen nhánh thâm thúy của Vệ Thập Nhị: “Vệ Tướng quân, ta muốn làm phiền người một chuyện.”

Vệ Thập Nhị thu lại tinh thần, lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

“Làm phiền Vệ Tướng quân, có thể tới tiệm cầm đồ chuộc một vật về cho thiếp không?”

Tô Hồng Tụ nói xong, đi tới thư phòng bên cạnh, lấy giấy và bút mực, soạt soạt, tốn một chút công phu vẽ một cây trâm cài tóc tinh xảo trên giấy Tuyên Thành.

Vệ Thập Nhị nhận lấy và xem xét, hơi sửng sốt.

Hắn nhận ra được nguồn gốc cây trâm cài tóc này, đây là di vật mẫu thân Tô Hồng Tụ để lại cho nàng, Tô Hồng Tụ vẫn coi như bảo bối, để nó trong hộp trang sức khóa lại, cũng không dễ dàng rời người.

Sao, sao Tô Hồng Tụ lại cầm cây trâm này?

Chuyện từ khi nào? Sao hắn không biết chút gì.

Vệ Thập Nhị còn đang nghi ngờ, trầm tư không dứt, giọng nói lạnh lùng của Tô Hồng Tụ đã vang lên bên lỗ tai hắn: “Vệ Tướng quân nhớ năm đó ngươi đã từng bị phong hàn, bệnh không dậy nổi? Vì trị bệnh cho ngươi, thiếp cầm cây trâm này.”

Nghe thấy lời ấy, Vệ Thập Nhị ngẩng đầu, tròn mắt đen thâm thúi xẹt qua một vẻ khiếp sợ.

“Ngươi... Vì cứu ta, cầm nó rồi hả? Nhưng... Đó là... Di vật... Mẫu thân ngươi để lại cho ngươi...”

Giọng Vệ Thập Nhị khàn khàn, một câu nói đứt quãng, giống như đã dùng toàn bộ hơi sức, từ trong cổ họng ép đi ra.

“Khi đó thiếp cho rằng Vệ Tướng quân đáng giá để thiếp liều mạng toàn lực cứu.”

Ngụ ý chính là, hiện tại không đáng giá.

Đáy lòng Vệ Thập Nhị đột nhiên bị nhéo đau, giống như bị một bàn tay vô hình nắm thật chặt. Hắn kinh ngạc mà quan sát Tô Hồng Tụ, thế nào cũng không rời được mắt.

Những năm tháng khổ sở không nơi nương tựa kia, những ngày đau đến không muốn sống kia, hắn đã từng cùng nữ nhân trước mắt đồng cam cộng khổ, sống nương tựa lẫn nhau.

Tuần nhan lạnh lẽo của Vệ Thập Nhị cuối cùng bị rách một khe hở.

“Được.”

Hắn đáp không chút do dự.

“Vệ mỗ nhất định vì nàng chuộc cây trâm này về.”

Vệ Thập Nhị dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi, lưu loát dứt khoát giống như lúc hắn tới.

Vệ Thập Nhị ra khỏi Tô phủ, xoay người lên ngựa, hai chân kẹp lấy, lạnh lùng quát: “Giá!”

Chiến kỳ chữ “Vệ” tung bay vù vù, đi theo Vệ Thập Nhị dần dần cách xa, ánh trắng vàng trút xuống, bao trùm lên toàn bộ người ngựa Vệ Thập Nhị.

Trong thoáng chốc, Vệ Thập Nhị trên lưng ngựa, uy nghi tự nhiên, đỉnh đầu muôn trượng kim quang, giống như Chiến thần.

Tô Hồng Tụ ở phía sau lặng lẽ nhìn, dần dần khóe môi nhếch lên nụ cười châm chọc.

Nhìn Vệ Thập Nhị uy phong lẫm liệt, dáng vẻ phong vân, có ai ngờ tới, trong lòng hắn là một tiểu nhân bội bạc, vong ân phụ nghĩa?

Vệ Thập Nhị, ngươi cứ chậm rãi chờ đi, sẽ không hài lòng lâu đâu.

Trèo càng cao, ngã mới càng đau.